

30. JÚLA 2010

ORION PAGAN

22.10

Možno mi o polnoci zavolá Linka smrti, ale nebude to prvýkrát, čo mi niekto povie, že zomriem.

Posledných niekoľko rokov pre vážne problémy so srdcom bojujem o život, ktorý som si ani nemohol vychutnať, lebo som sa bál, že v sekunde zomriem. Potom sa sčista-jasna vynorila organizácia Linka smrti, ktorá tvrdila, že vie predvídať nielen či, ale aj kedy zomrieme. Znelo to ako jedna z mojich poviedok. V reálnom svete nemávam také šťastie. Čoskoro nám však došlo, že to myslia vážne, keď prezident Spojených štátov na tlačovke predstavil zakladateľa Linky smrti a potvrdil schopnosť tejto spoločnosti predvídať naše osudy.

V tú noc som sa prihlásil na Linku smrti.

Teraz len dúfam, že nebudem patriť k tým, ktorí dostanú telefonát o svojom poslednom dni hneď po spustení Linky.

Ak hej, tak aspoň viem, že som skončil.

Dovtedy si budem užívať.

Začnem tým, že sa zúčastním premiéry Linky smrti, udalosť, ktorú človek zažije len raz za život.

Linka smrti organizuje nespočetne veľa večierkov po celej krajine, zrejme aby ľuďom zdvihla náladu a navadila ich na tento

program, ktorý navždy zmení, ako vnímame život a smrť. Na mnohých miestach sa už začali, napríklad na móle Santa Monica Pier v Kalifornii, v Millenium Parku v Chicagu, v Národnom múzeu letectva Spojených štátov amerických v Ohiu a na Šiestej ulici v Austine. Ja som, samozrejme, na tom najlepšom na Times Square, v srdci New Yorku, kde sídli prvé stredisko Linky smrti. Milujem svoje mesto, ale v živote by som na Times Square nešiel na Silvestra, na to býva príliš zima. Teraz počas teplej letnej noci to tu kvôli takej historickej udalosti vydržím.

Neskutočné, koľko prachov musela Linka smrti minúť. Stačí sa pozrieť na Times Square. Vždy tam na veľkých obrazovkách bežia reklamy na milión vecí naraz, všetko od minerálok cez seriály po nové webové stránky, ale dnes nie. Na všetkých obrazovkách sa vynímajú čierne digitálne presýpacie hodiny na žiarivo bielom pozadí. Hodiny sú takmer plné, odpočítavajú do polnoci, keď sa začnú prvé telefonáty. Je v tom však niečo viac. Skoro akoby produkt, ktorý Linka smrti ponúka, bol samotný čas. Marketing im celkom ide, ľudia sa stavajú do radov pred informačnými stánkami, akoby rozdávali nové iPhone, len aby sa porozprávali s pracovníkmi zo zákazníckych služieb Linky smrti.

„Predstav si, že by si pracovala pre Linku,“ vyhrknem.

Moja najlepšia kamarátka Dalma zdvihne pohľad od mobilu. „Ja by som to nedala.“

„Že? V podstate každý hovor zachráni niekomu život, ale vlastne ani nie. Ako so sebou môžeš žiť, keď vieš, že každý, s kým si v ten deň hovoril, je mŕtvy?“

„Orion, viem, že ti po rozume stále behá smrť, ale trať ma z teba.“

„V skutočnosti mi smrť behá po srdci.“

„Bože, ja ťa tak neznášam. Zamestnám sa v Linke smrti, len aby som ti mohla zavolať.“

„No tak, nemôžeš bezo mňa žiť.“

Nedopoviem, že raz bude musieť. Nikto si nemyslí, že vydržím ďalších osemnásť rokov, ani Dalma, aj keď to nikdy nepriзна náhlas a neustále sníva o tom, čo všetko spolu zažijeme. Napríklad moju prvú autogramiádu, keď sa konečne seriózne pustím do publikovania mojich superkrátkych príbehov alebo toho románu, ktorý by som rád napísal, keby som veril, že budem žiť dosť dlho na to, aby som ho dokončil. Alebo ako budem Dalmu povzbudzovať, keď prevráti svet technológií hore nohami. Ako si budeme navzájom robiť srandu zo známostí, ktoré privedieme domov, čo mi vždy prišlo neuveriteľné, lebo si nedokážem predstaviť, že by niektorý z nás nabral odvalu a prihovoral sa chalanovi, ktorý sa nám zdá milý či zaujímavý. Nebyť môjho poondeného srdca, mali by sme toto a oveľa viac.

Musím sa sústrediť na prítomnosť. Možno sa budúcnosti nedožijem, ale môžem žiť tu a teraz.

Hoci dosť ťažko vyžieniem smrť z hlavy – veru, teraz to nie je srdce, ale hlava –, keď vidím, ako okolo nás prejde štyridsiatnik s ceduľkou „LINKA SMRTI PRIVOLÁVA KONIEC SVETA“. Akože fajn, Linka mu nevoní, ale tvrdiť, že spôsobí koniec sveta? To je trochu prehnané. Nie je však jediný. Odkedy na začiatku mesiaca svetu oznámili spustenie Linky, takíto apokalyptici pokrikujú o vriacich oceánoch, ničivých búrkach, prepadnutej zemi a mestách v plameňoch. Chápem, že katastrofické a dystopické knihy sú teraz v móde, ale ľudia by sa fakt mali krotiť.

Keď sa neustále obávate smrti, ničíte si život, a napriek tomu sa jej kopa ľudí stále bojí.

Mám pocit, že naozaj prichádza koniec sveta.

V posledných dňoch sa do supermarketov vlámalo rekordné množstvo lupičov, ktorí sa zásobili konzervami, balenou vodou a toaletným papierom. Priveľa ľudí sa rozhodlo vraždiť hlava-nehlava, veď ak sa naplní predpoveď o konci sveta, doživotie predsa nepotrvá dlho. Nič ma však nezasiahlo tak hlboko ako príbehy o tých, ktorí si vzali život, lebo sa rútime do budúcnosti plnej neznámeho.

Tie úmrtia ma nasrali.

Ako môže mať Linka smrti prístup k týmto informáciám a nijako nezabrániť vraždám alebo pomôcť samovrahom? Tak to vraj nikdy ani nemalo byť. Linka smrti tvrdí, že nedokáže predvídať dôvod niečej smrti, iba ich pripraviť na ich posledný deň. Nanešťastie, keď sa niečie meno objaví v ich záhadnom systéme, má svoj osud napísaný čiernym na bielom a neskôr aj na náhrobnom kameni.

Linka smrti možno nie je vševediaca, ale mne sa veľmi uľaví. Ak nedostanem správu, že tento deň je môj posledný, budem môcť žiť bez obáv a nie tisíckrát si overovať, či mi niečo nenaserie srdce a nespôsobí zástavu. Rovnako ma už nikdy nezaskočí smrť blízkych, ako keď som mal deväť. Rodičia vtedy šli do mesta na stretnutie a zomreli, keď do južnej veže Svetového obchodného centra narazilo lietadlo. Vtedy ešte, samozrejme, nemali Linku smrti, ale navždy ma bude mátať predstava, že si v istej chvíli uvedomili, že zomrú.

Zažením srdcervúce myšlienky do pozadia.

Linka smrti mi zaistí, že už nikdy neprešvihnem rozlúčku.

Teda šancu rozlúčiť sa.

Viem a v hĺbke duše cítim, že nemám veľa času.

Kým môžem, musím ešte stihnúť veľa prvých a možno aj posledných chvíľ.

VALENTINO PRINCE

22.22

Linka smrti mi nemôže zavolať, lebo som sa na ňu neprihlásil. Niežeby mi dnes aj zavolali, môj život sa ešte len začína.

Dnes som vstal z popola.

Znovuzrodenie je pre niekoho z Phoenixu v Arizone veľmi trefné. Kde lepšie zreštartovať život ako v New Yorku. Z Údolia slnka do Veľkého jablka. Tak dlho som o meste sníval, že som sa zosypal, keď som si vytlačil letenku a uvidel na nej Letisko Phoenix Sky Harbor → Letisko LaGuardia. Tento jednosmerný lístok znamenal, že už nikdy neuvidím svojich rodičov a môžem si vybudovať nový domov so svojou sestrou dvojčaťom.

Asi som si na ten let nemal rezervovať sedadlo pri okienku. Robil som všetko preto, aby som nespanikáril, keď sa lietadlo rozbehlo po vzletovej dráhe a vystrelilo do neba. Bolo mi to prd platné. Kým sa budovy, cesty a kopce strácali pod oblakmi, plakal som. Spolusediaci si o mne nepochybne myslel svoje. Tým viac som si želal, aby vedľa mňa sedela moja sestra, ako sme to plánovali, než sa jej na poslednú chvíľu naskytna pracovná príležitosť. Našťastie Scarlett poletí prvým nočným letom do nášho nového bytu.

O päť hodín neskôr, keď som zbadal New York, všetko do seba zapadlo, hoci som ešte nikdy nevidel jeho mrakodrapy a parky. Po pristátí som dotiahol kufor k taxíkom, kde všetci nešťastne

ADAM SILVERA

NA KONCI UMRÚ AKO PRVÍ

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Cooboo v roku 2023

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie

Zodpovedná redaktorka Simona Petková

Technická redaktorka Lucia Slobodová

Z anglického originálu *Adam Silvera: The First to Die at the End*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, New York 2022,
preložila Michaela Meňhartová.

Jazyková redaktorka Zuzana Trstenská

Sadzba Lucia Vecseiová

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**